

Конні малює котика, про якого давно вже мріє. Вона дуже старається. Конні не відволікається від малювання навіть, коли надворі, скрегочучи гальмами, зупиняється автомобіль. Роботу треба завершити, перш ніж прийде тато. Конні хоче подарувати йому свій малюнок.

Стурбований тато виходить з машини. Він ледь не переїхав маленьке кошеня в сіро-білу смужку. Воно сиділо прямо перед машиною, скуйовджене і налякане. А коли тато хотів його взяти на руки, кошеня швидко втекло.

— На щастя, нічого не сталося, — подумав тато.

Він відчиняє двері і не зауважує, що кошеня прослизає повз нього всередину.

— Кошеня! — кричить захоплено Конні. — Для мене? Ти найкращий у світі тато!

Тато спантеличено оглядається.

— Як тебе звати? — запитує Конні.

— Мау, — відповідає киця.

— Ти, певно, голодна, — каже Конні.

Вона біжить в кухню і наливає в мисочку трохи молока. Мама здивовано спостерігає. А потім пояснює, що Конні не може просто так привласнити кицьку. Можливо, вона комусь вже належить, і хтось її дуже любить. Конні ледь не плаче. Це її кицька! Мама не може просто так виставити її на вулицю!

